

סיפור איזבאל לאבאן
ציורים אנניל לאבאן

"אמא"
"כן?"
"אמא!!"
"כן, מה מציק לך?"
"אני צריך פיפי."
"אז לך לעשות פיפי. אני עסוקה."
"אבל אני לא יכול ללכת לשם לבדי."
"שוב! מדוע?"
"הרוחות לא מסכימים"
"רוחות! איזה רוחות? אתה יודע היטב
שרוחות לא קיימים ממש. הם רק
בסיפורים."
"זה את יודעת. אבל אני יודע שיש
רוחות בבית והם לא נותנים לי ללכת
לעשות פיפי לבדי."

"את יודעת, אמא, שהבית שלנו ישן מאוד, כמעט כמו טירה עתיקה. לכן יש כאן רוחות. אילו זה היה בית חדש, היו כאן אולי רובוטים, או בעלי חיים מוזרים כמו ב'מלחמות הכוכבים', אבל בבית הזה יש רוחות."
"ואתה חושב שהם מרושעים, הרוחות האלה?"
"אני לא יודע אבל הם מפחידים אותי. הם זוהרים בלילה כמו גחליליות ענקיות. כאשר יש לי חלומות מפחידים בלילה זה כי הם באים להעיר אותי."
"אני עוד לא ראיתי אותם."
"בוודאי. הם מסתתרים במרתף או בעליית הגג כשאת מגיעה. איתי זה אחרת. אני קטן."

"אמא?"

"כן."

"אמא?"

"כן"

"תבואי איתי לשירותים?"

"טוביאס, אני עייפה עכשיו. אני

רוצה להתיישב קצת. לך לבדך."

"אבל את יודעת שאסור לי."

"אני חושבת שאתה ממציא סתם

סיפורים. אין רוחות. אתה מפחד

לעלות לבדך וזה הכל. הגיע זמן

שתתבגר, אתה כבר לא תינוק.

אדליק לך אור."

"אני כבר לא תינוק. אני כבר לא
תינוק. אעלה במדרגות ואלך
לשירותים לבדי. אוי! אוי! מי כיבה
את האור? תדליקו אותו מיד! אני
מפחד מחושך. אתחיל לבכות.

מה? זה אתם הרוחות? כמה שאתם
יפים! האם אתם מדברים? אתם
חמודים ממש! מותר לי לגעת בכם?
זה כמו ענן!"

"אמא?"

"כן."

"אמא?"

"כן."

"אני הולך לעשות פיפי."

"תרצה שאלווה אותך?"

"לא, לא צריך. אני כבר

גדול."

"אא, זה טוב. אינך מפחד

יותר מהרוחות?"

"לא בכלל לא."

"טוביאס?"

"כן?"

"הגיע זמן ללכת לישון."

"אבל אמא, עוד לא גמרתי לשחק."

"תגמור מחר. לך למיטה. אספר לך

סיפור, אתן לך נשיקה ותישן."

"ערב טוב אמא. את יכולה לכבות את

האור. אני כבר לא מפחד מחושך."

"אתה בטוח? ולא תתעורר הלילה?"

"אל תדאגי אמא. הרוחות לא יציקו לי

יותר."

"אז לילה טוב, תינוק שלי!"

"את יודעת, אני כבר לא תינוק."

"אתה צודק. ילד שהולך לבדו לשירותים

ולא מפחד מחושך הוא כבר לא תינוק.

לילה טוב, ילדי הגדול."

"לילה טוב, אמא."